

Carles Güell i de Sentmenat (Barcelona, 1930 - 2012)

Jordi Bonet

Acadèmic de número. jordibonetar@coac.cat

Institut Químic de Sarrià. Pade per IESE.

Conseller Delegat Companyia Asland

1958 Fundador del Cercle d'Economia. President 1965-69.

President del *Círculo Ecuestre*.

Promotor del “Comité espanyol de la Liga Europea de Cooperación Económica”.

1976 Fundador i president del partit “Centre Català”.

1977 Impulsa creació d’“Unió de Centre de Catalunya” com a president i elegit regidor de l’Ajuntament Barcelona a les municipals de 1979.

Forma part de la Coalició “Centristes de Catalunya” fins 1982.

1979-1985 President de la Junta d’Obres i Port Autònom de Barcelona.

1994 Creu de Sant Jordi.

2007 Medalla d’Honor de la ciutat de Barcelona.

En una entrevista amb Àngel Font, Carles Güell deia:

«Tinc l’honor de pertànyer a una família amb un paper molt destacat en la història econòmica, política, social i cultural de la Catalunya Contemporània. La tasca més important que portà a terme el meu besavi Eusebi Güell i Bacigalupi fou el suport i mecenatge de gran part de l’obra d’Antoni Gaudí. L’aposta i creença del meu avant-passat en l’obra d’un arquitecte jove que trencava els motlles establerts llavors, fou valenta perquè els seus edificis eren rebutjats en aquella època i hi va invertir grans quantitats de diners».

«Vivim uns temps diferents dels del meu besavi i ara no és possible impulsar obres artístiques d’aquella magnitud, però si donar suport al món de l’art en la mesura de les possibilitats personals. Sempre he cregut que la força fonamental del nostre país resideix en el nostre estès i intens entramat social, que cohesiona i enforteix el conjunt de la societat civil i és el resultat de la il·lusió. Per començar, sols falta un grup reduït de persones disposades a utilitzar part del seu temps lliure, de les seves energies i dels seus diners, si és necessari, per aconseguir un propòsit. Si la iniciativa i el dinamisme del grup són adequats, l’entitat sempre sobreviurà a les dificultats inicials. Aquesta ha estat la meua experiència com a fundador amb Carles Ferrer Salat i Joan Mas Cantí del Cercle d’Economia a finals de la dècada del 1959. Aquesta agrupació nasqué per perfeccionar la nostra formació d’empresaris i poder analitzar el món des d’una òptica global».

«El Cercle d’Economia igual que altres entitats, va jugar un paper destacat en el rebuig de la situació política d’aquell període a l’Estat Espanyol. Encara que m’he implicat en altres associacions, la creació del Cercle d’Econo-

mia és la meua aportació més significativa en el món de l'associacionisme. Fou fruit d'una intuïció, com la majoria de decisions importants que es prenen a la vida, tal com l'experiència ha demostrat. Una vegada mort el General Franco vaig decidir-me a actuar en la vida política. Aquesta intensa participació en la vida política i cívica del país s'ha vist compensada en diverses distincions, entre les que destaquen la Creu de Sant Jordi, la clau de la Ciutat de Barcelona i especialment d'haver-se'm elegit membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi. És un reconeixement a la trajectòria de mecenatge dels Güell i em sento molt honorat de poder representar a la meua família, una generació més».

Cal afegir que fou ja a principis dels cinquanta que amb altres joves de la seva generació formaren el grup “Comodín” –tapadora– per l'activisme civil. Fou el contacte també amb catedràtics com Jaume Vicens Vives i Fabià Estapé, com amb altres joves polítics com Jordi Pujol que donà lloc al Cercle d'Economia, format per empresaris, directius, acadèmics i professionals preocupats pel bé comú i el progrés.

Així, més endavant Carles Güell s'implicà profundament en la modernització política d'Espanya, de Catalunya i Barcelona. Com a cap de llista i diputat participà activament en l'elaboració de l'Estatut de Sau i el primer ajuntament democràtic de Barcelona.

Fou una intensa trajectòria política amb esperit de convivència i modernització.

Carles Güell sempre amable i plenament educat, era també seguidor del besavi i sobretot del seu pare, també acadèmic nostre, Eusebi Güell i Jover, vescomte de Güell, que tan lligat fou amb el món artístic català.

La meua llarga etapa de president de l'Acadèmia, i per tant patró de la Fundació Güell, varen donar-me ocasió de trobar una amistat i una coincidència d'idees, alhora que em fou possible de conèixer la seva extraordinària qualitat humana, en relació al tracte que sempre donà als joves artistes becats o premiats per la Fundació, radicada des dels anys a l'Acadèmia, ja que el senyor comte de Güell, Joan Antoni Güell i López, en fou president en temps esperançadors que truncà la Guerra Civil.

No és estrany que la Fundació Güell trobés en Carles Güell i de Sentmenat la persona idònia per seguir el mecenatge secular d'una família que durant dos segles ha mantingut la seva fidelitat, que ja Joan Güell i Ferrer (1800-1870) practicà en favor de la indústria i cultura catalanes.

16 de gener de 2013

Manuel de Solà-Morales Rubió

Joan Antoni Solans i Huguet

President. secretaria@racba.org

La sobtada mort d'en Manuel impossibilità que es materialitzés l'ingrés que havia adoptat per unanimitat el ple de l'Acadèmia. Manuel de Solà-Morales ha estat l'arquitecte urbanista de major projecció internacional i millor preparació intel·lectual, i per aquest fet requerit des de moltes ciutats europees per demanar-li parer o projectes sobre com encarar la transformació de les seccions de ciutat amb problemes d'obsolescència.

Acabada la carrera a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona, va treballar en el despatx de Ludovico Quaroni i en la Graduate School of Architecture de la Universitat de Harvard, Estats Units, de la qual en aquells temps n'era degà en Josep Lluís Sert.

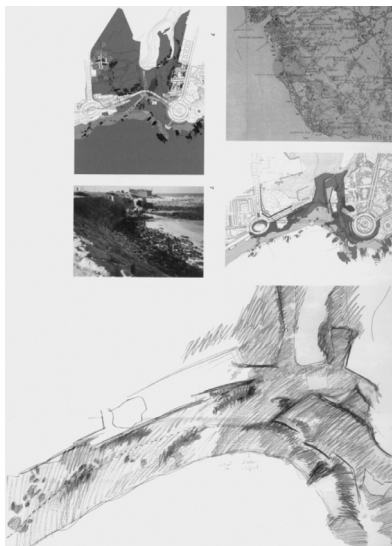
Amb incidència en els planejaments metropolitans de Barcelona dels seixanta, a finals de juny de 1970 dimiteix del càrrec de coordinador de la revisió del pla comarcal de Barcelona per estar en disconformitat amb les grans actuacions urbanístiques urgents, adoptades sense tenir en compte on calien les inversions per resoldre els greus dèficits de la ciutat real. Va crear el Laboratori d'Urbanisme a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, de la qual anys més tard arribarà a ser-ne director. Interessants les direccions de tesi de doctorat de les quals en sortiran les deu lliçons sobre Barcelona, guardonades amb el premi ciutat de Barcelona de 1985; i d'enorme relleu la tasca de preparació d'un estol de deixebles.

A casa nostra projecta la transformació del saló isabelí d'obertura de la ciutat al mar, en el tram del moll de la fusta, projecte desvirtuat ulteriorment per l'ús del Ministeri del pas de la ronda de mar per algunes de les vies del seu projecte; el port de Badalona, sota la lògica de fer-ne un port urbà contra el projecte oficial de dàrsena nàutica, projecte també desvirtuat en la seva ulterior execució; la reordenació del sector de Montigalà a Badalona; sector de la Maquinista i sector de les casernes de Sant Andreu, en curs d'execució. Com arquitecte, en col·laboració amb Rafael Moneo, té la important i notable construcció del complex de l'Illa, a la Diagonal de Barcelona.

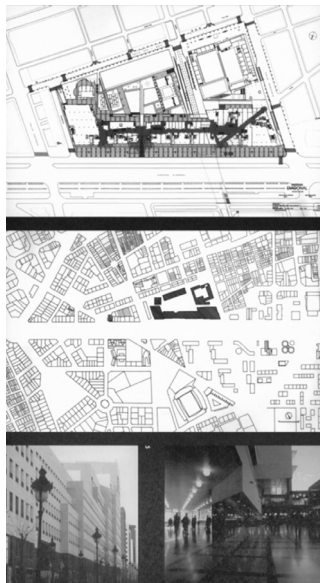
La seva obra –malgrat el temps que prenen les intervencions urbanes– és àmplia, abastant Alcoi, Saint Nazaire, Trieste, Porto, Gènova, Groningen, la Haia, Lovaina, Arnheim, Berlin, Rotterdam, Anvers, Tessalònica i Salzburg. N'ofereim una mostra en el seu record.

Com expressava en el llibre testamentari *De cosas urbanas*, publicat per l'editorial Gili, partia de la pell de les ciutats per descobrir les seves estructures profundes, i a partir d'aquestes veure quines intervencions epidèrmiques calien per transformar en lloc aquells espais que havien perdut tota mena de significat per als seus ciutadans.

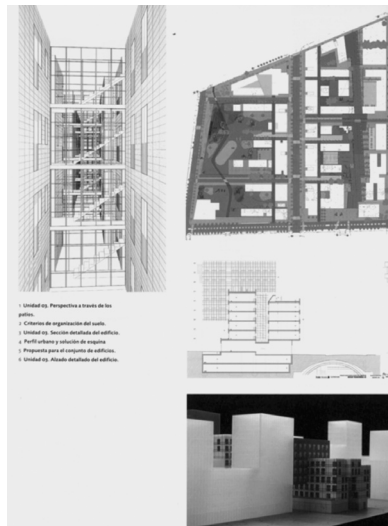
16 de gener de 2013

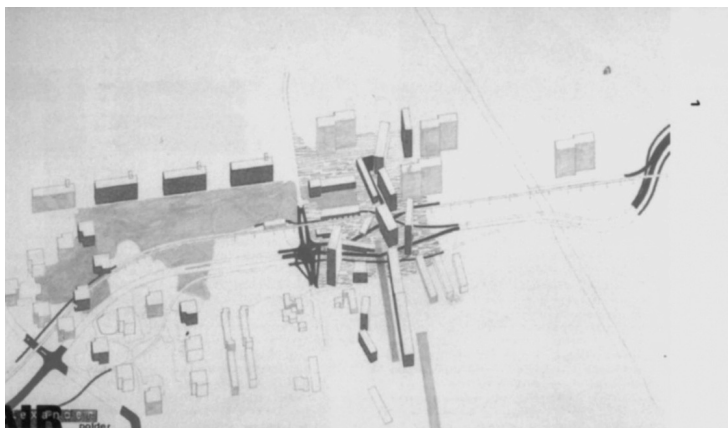
Proposta per a Porto. “Passeio Atlántico”.

L’“Illa” a la Diagonal. Barcelona.

Proposta per a l’ordenació de les casernes de Sant Andreu.

Proposta per a l’ordenació de l’Alexanderpolder. Rotterdam.

